

STOLYPINILAISEN „TYÖVÄEN“-PUOLUEEN LEIRISTÄ

Likvidaattorien „Nasha Zarjan” 9.—10. numerossa julkaistu N. R-kovin artikkeli on tuon leirin huomattavimpia tapahtumia. Se on todellinen „Credo” eli liberaalisen työväenpuolueen manifesti. Alusta, vallankumouksen ja kaikkien luokkien osuuden arvioinnista, alkaen ja noudattaen merkillepantavaa johdonmukaisuutta loppuun asti, legaalisen työväen- (?) puolueen suunnitteluun asti, R-kov vaihtaa kaikissa päätelmissään marxilaisuuden liberaalsiin.

Mikä objektiivinen tehtävä on Venäjällä edessään? Puolimaajojuudellisen talouden vaihtaminen lopullisesti „kulttuuriseen kapitalismiin”.— Tuo ei ole marxilainen, vaan struvelainen eli liberaalinen käsitys, sillä marxilainen tekee eron luokkien välillä, joiden käsitys siitä, mitä on „kulttuurinen” kapitalismi, on erilainen — lokakuulainen, kadettilainen, trudovikkilainen, proletaarinen.

Mikä on asian ytimenä vallankumouksen arvioinnissa? R-kov tuomitsee vallankumouksen „epäonnistumisesta” huutavien ruikutuksen ja luopuruuden ja asettaa niiden vastapainoksi... sen suuren professorintotuuden, että „taantumuksenkin” aikana kypsyvät uudet sosiaaliset voimat. On selvää, että R-kovin moinen vastaus hämää asian *olemuksen* nimenomaan siten, kuin se on edullista vastavallankumouksellisille liberaaleille, jotka tunnustavat täydellisesti R-kovin uudelleen löytämän totuuden. Asian olemus on siinä, mitkä luokat ovat vallankumouksessa osoittautuneet pystyviksi välittömään, joukkoluontoiseen vallankumoustaisteluun ja mitkä luokat ovat pettäneet sen asettumalla suoranaisesti tai välillisesti vastavallankumouksen puolelle.

Tämän asian olemuksen R-kov on salannut, valmistautuen siten olemaan vaiti vallankumouksellisten demokraattien ja liberaalis-monarkistisen „progressiivisen” opposition välistä erosta.

Tilanherraluokan osuutta koskevassa kysymyksessä R-kov päätyi heti onnellisesti järjettömyyteen. Tämän luokan edustajat „olivat” muka hiljakkoin aitoja maaorjanomistajia, nykyään „he ovat ryhmittyneet vielä pikku ryhmänä Purishkevitshin ja Markov 2:sen ympärille ja pärskyttävät voimattomina (!) epätoivon myrkyttämää sylkeä”. Aatelis-tilanherrojen enemmistö „muuttuu aste asteelta ja väistämättömästi maatalousporvaristoksi”.

Todellisuudessa, kuten jokainen tietää, Markov 2:set ja Purishkevitshit ovat meillä *kaikkivoipia* Duumassa ja sitäkin enemmän Valtakunnanneuvostossa ja sitäkin enemmän tsaarin mustasotnialaisjoukkion keskuudessa ja vieläkin enemmän Venäjän hallinnassa. Nimenomaan „heidän valtansa ja heidän tulonsa” (vuoden 1908 joulukuun konferenssin päätöslauselma) turvaa askel, joka johtaa tsarisiin *sellaiseen* porvarilliseksi monarkiaksi muuttumiseen. Maaorjuuttajien talouden uudestisyntyminen porvarilliseksi taloudeksi ei suinkaan tee välittömästi loppua noiden mustasotnialaisten poliittisesta vallasta: se on selvää myös marxilaisuuden aapistotuuksien kannalta ja sen näkee vaikkapa Preussin antamasta kokemuksesta 60 vuotta (vuodesta 1848) jatkuneen „uudistumisen” jälkeen. R-kovin mukaan on kuin Venäjällä ei olisikaan absolutismia eikä monarkiaa! R-kov soveltaa liberaalista koululaismenetelmää: leikkaamalla hyväntahtoisesti pois (paperilla) yhteiskunnalliset äärimmäisyydet „todistetaan” „kompromissin väistämättömyys”.

Nykyinen agrariipolitiikka merkitsee R-kovin mukaan „edessä piirtyvää väistämätöntä (!) kompromissia” — kenen välillä? „Eri porvaristoryhmien välillä”. Entä mikä yhteiskunnallinen voima — kysymme „marxilaiseltamme” — pakottaa kompromissiin Purishkevitshit, joiden käsissä on koko valta? R-kov ei vastaa tähän kysymykseen. Mutta koska hän oheisesti viittaa kaupallisen ja teollisen suurporvariston yhdistymis- ja voimistumisprosessiin, „maltillisen progressiivisen” porvariston „tulevaan herruuteen”, niin johtopäätös voi olla vain yksi: R-kov perustaa laskelmansa siihen, että maltillinen progressiivinen porvaristo ottaa

vallan Purishkevitsheilta ja Romanoveilta rauhallista tietä.

Tuo on uskomatonta, mutta se on tosiasia. Nimenomaan tällaiseen mitä typerimpään liberaaliseen utopiaan perustuu R-kovin näkökanta, vaikka hän kehuu, ettei hänellä ole „graaniakaan utopiaa”. Oikeastaan N. R-kov ei eroa mitenkään äärimmäisistä likvidaattoreista, jotka kaikki — Larinista alkaen aina Tsherevaninia, Dania ja Martovia myöten — tarjoavat hieman muunnetussa muodossa ja toisin sanottuna *juuri sitä perusajatusta*, että porvaristo ottaa vallan rauhallisesti (korkeintaan siten, että *painostetaan* „alhaalta käsin”).

Mutta elämässä, eikä liberaalisessa utopiassa, me näemme, että herruutta pitää purishkevitshilaisuus, jota maltillis-tetaan Gutshkovien ja Miljukovien kukertelulla. „Maltillisen progressiiviset” lokakuulaiset ja kadetit ikuistavat tätä herruutta, eivätkä horjuta sitä. Tämän herruuden ja Venäjän epäilemättä edistyvän porvarillisen kehityksen välinen ristiriita käy yhä kärkevämmäksi (eikä heikommaksi, niin kuin luulevat „väistämättömän kompromissin” teoretikot). Liikkeellepanevana voimana tämän ristiriidan ratkaisemisessa voivat olla vain joukot, t.s. proletariaatti, joka vie mukaansa talonpoikaiston.

Entinen bolshevikki, mutta nykyinen likvidaattori syrjäyttää nämä joukot niin keveästi, ikään kuin Stolypinin hirsipuut ja „Vehin” likavesivirta olisi sysännyt ne pois ei ainoastaan julkisen politiikan areenalta, ei vain liberaalisten julkaisujen palstoilta, vaan myös elämästäkin. Talonpoikaisto on heikko vaaleissa — sanoo liberaalimme „analyysissään” — ja työväenluokan hän ehdollisesti „jättää syrjään”!!

R-kov on ottanut todistaakseen, että Venäjällä vallankumous („myrsky”) ei ole välttämätön, joskin se on mahdollinen. Kun työväenluokka ja talonpoikaisto „jätetään syrjään” — vaikkapa ehdollisesti, vaikkapa „toistaiseksi”, vaikkapa sen vuoksi, että ne ovat „heikkoja vaaleissa”, niin vallankumous on tietysti mahdoton eikä vain vältettävissä! Mutta liberaalinen hyväntahtoisuus ei poista elämästä Purishkevitshin ja Romanovin kaikkivaltaa eikä myöskään vallankumouksellista vastarintaa, joka voimistuu kypsyttyä proletariaatin ja nälkäisen, kidutetun talonpoikaiston keskuudessa. Koko juttu on siinä, että *linjan*, jota ajaa

marxilainen, s.o. vallankumouksellinen sosialidemokraatti, joka kaikissa olosuhteissa, mitä erilaisimmissa muodoissa, niin joukkokokouksessa pitämässään puheessa kuin myös III Duuman puhujalavalta, niin Työväen edustajain neuvostossa kuin myös rauhallisimmassakin legaalisisessa työväenyhdistyksessä, vaatii tämän vastarinnan tukemista, sen lujittamista, kehittämistä, oikeaa suuntaamista täydelliseen voittoon — tuon linjan on N. R-kov vaihtanut kaikissa päätelmissään liberaalin linjaan, liberaalin, joka ei halua nähdä sitä, mikä on ajettu maanalaisuuteen, eikä katsoa mitään muuta kuin „kulttuuriseksi jukkereiksi” „uudestisyntyviä” Purishkevitsheja tai „maltillisen progressiivisia” Miljukoveja.

Tuo on juuri sitä omalaatuista sokeutta, mikä on luonteenomaista koko „Nasha Zarjalle” ja koko stolypinilaiselle työväenpuolueelle. Se, että yksinomaisesti pyritään kiinnittämään huomio työväenpuolueen legalisoimiseen on erottamattomassa yhteydessä tähän liberaalisilla silmälapuilla sokaistuun näkökantaan. Jos „kompromissi on väistämätön”, niin turhaa on taistella väistämättömyyttä vastaan ja työväenluokan ei auta muu kuin rakentaa itselleen — täysin vakiintuneen porvarillisen järjestelmän muiden luokkien tapaan — vaatimaton poroporvarillinen pesänen tuon järjestelmän nurkkaukseen. Sellainen on legalistien saarnan todellinen merkitys, vaikka sitä kuinka peittelisi „vallankumouksellisilla” fraaseilla Martov, jolle tuon osan ovat antaneet hrat Potresovit, Juri Tshatskit, Larinit, Danit ja kump.

R-kovilla se *todellinen* merkitys, mikä on legaalisisella „työväenluokan etuja puolustavalla yhdistyksellä”, näkyy selvääkin selvempänä. Selvää on, että „esivalta” ei hyväksy sellaista yhdistystä eikä salli sen „tosiasiallista toteuttamista” siinäkään tapauksessa, että hegemonina siinä ovat Prokopovitshit. Vain sokeat liberaalit voivat olla sitä näkemättä. Mutta niiden intelligenttien *yhdistys*, jotka sosialismin varjolla saarnaavat *liberalismia* työväen joukoissa, on jo tosiasiallisesti perustettu. Juuri „Nasha Zarjan” ja „Delo Zhiznin” avustajain piiri on sellainen „yhdistys”; N. R-kov „nostaa” heidän „lippunsa”, liberalismin aatteellisen lipun vakuuttaessaan, että ilman julkista järjestöä taistelu saisi väistämättömästi (!!) anarkistisen luonteen, että entiset tunnukset ovat muuttuneet pelkiksi sanoiksi, että

taktiikkaa ei saa rajoittaa „tappeluun”, että uuteen „yhdistykseen” ei sisälly „*ajatustakaan* (!) väkivaltaisen kumouksen välttämättömydestä” y.m.s. Juuri tämä intelligenttien liberaalinen, luopurimainen saarna on todellisuutta, kun taas julkinen työväenyhdistys on fraasi. Yhdistys, joka liberaalisesti puolustaa liberaalisesti ymmärrettyjä työväenluokan etuja, on todellisuutta, sinä „yhdistyksenä” on juuri „Nasha Zarja”, kun taas työläisten „julkinen ja laaja poliittinen järjestö” on nyky-Venäjällä viatonta, sisällyksetöntä, pettävää liberaalista haaveilua.

Julkisten ammattiyhdistysten järjestäminen on hyödyllistä hommaa, kunhan ymmärretään, että nykyään niistä ei voi tulla ei laajoja, ei „poliittisia” eikä kestäviä. Turhaa ja vahingollista hommaa on saarnata liberaalisia ajatuksia poliittisesta työväenyhdistyksestä *ilman* väkivallan ajatusta.

Lopuksi pari eriskummallisuutta. Ensimmäinen eriskummallisuus. „Jos jonkun mieleen juolahtaisi”, kirjoittaa R-kov, „taantumuksellisen mielettömyyden sokaisemana syyttää tämän yhdistyksen jäseniä pyrkimyksestä väkivaltaiseen kumoukseen, niin moisen järjettömän, perusteettoman, juridisesti mitättömän syytöksen koko paino lankeaisi syyttäjän omaan niskaan”. Näkymä: Shtsheglovitovin ja kumpp. niskaan lankeaa juridisesti mitättömien syytösten paino ja tuolla „painolla” heidät tappaa N. R-kov — eikä Roditshev...

Toinen eriskummallisuus. Työläisten, kirjoittaa R-kov, „on suoritettava poliittisen hegemonin tehtävää taistelussa demokraattisen järjestelmän puolesta”. R-kov tunnustaa hegemonian sen jälkeen, kun on perannut hegemoniasta pois kaiken *sisällön*. Työläiset, R-kov sanoo, teidän ei pidä taistella „väistämättömää” kompromissia vastaan, mutta teidän pitää nimittää itseänne hegemoneiksi, vaikka hegemonina oleminen merkitseekin juuri sitä, että selitetään „väistämättömän” kompromissin ajatuksen teennäisyyttä ja käydään taistelua, jonka suuntana on proletaarisen ja proletaaris-talonpoikaisen vastaiskun antaminen porvariston epädemokraattisille kompromisseille.

N. R-kovista on likvidaattoreja vastaan taisteltaessa samanlaista hyötyä kuin J. Larinista oli taisteltaessa valheellista työväen edustajakokous-aatetta vastaan. N. R-kov ja J. Larin ovat rohjenneet näyttäytyä... alastomina. R-kov on rehellinen likvidaattori. Pelottomuudellaan hän panee

ajattelemaan likvidaattoruuden aatteellisia juuria. Hän vahvistaa yhä uudemman kerran oikeiksi VSDTP:n päätöslauselmat, jotka se hyväksyi joulukuussa 1908, sillä hän asettaa järjestelmällisesti (ja ratkaisee yhtenäin väärin) niitä samoja kysymyksiä, jotka noissa päätöslauselmissa on eritelty ja ratkaistu oikein. R-kov tekee erikoisen mitätömiksi työläisten silmissä ne likvidaattoruuden diplomaatit, jotka „Nasha Zarjan” (tai „Golosin”) toimittajien tapaan kiertelevät ja kaartelevat, kasaavat verukkeen toisensa päälle, kieltäytyen olemasta vastuussa R-kovin artikkelin „erinäisistä kohdista” tai hänen suunnitelmansa „konkretisoimisesta”. Ikään kuin kysymyksessä olisivat erinäiset kohdat j.n.e. eikä yhtenäinen, eheä, jatkuva linja — liberaalisen työväenpolitiikan linja!

„Sotsial-Demokrat” № 25,
joulukuun 8 (21) pnä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehden
tekstin mukaan
